

Pogled na Velenje

Velenje. Mesto. Premajhno, da bi bilo kozmopolitsko, preveliko, da bi naseljencem nudilo zavetje razširjene družine. A včasih ravno pravšnje, da v njem vdihneš občutek neke prostosti in globlje povezanosti z drugimi.

Kaj je zame ta unikatni element, ki ga kot neizbrisni odtis nosiš s sabo daleč iz Velenja? Multietničnost? Ne. Preplitva, premlačna oznaka.

Bratstvo in enotnost je.

Vendar ne govorimo o velikih družbenih projektih, še manj o političnem sloganu, ki je dogorel na balkanskih bojiščih. To je bratstvo in enotnost, ki ga doživimo bolj osebno, manj očitno, skoraj skrito. Kot zarotniški smeh otrok med preveč resno proslavo. Kot žar triminutnega komada v podzemlju kulturnega doma. Kot skupno doživetje knjige, napisane v oddaljenem času.

To so velenjski trenutki, ko se etnične, genetske, jezikovne vezi med nami razvežejo v nepomembnost, ko tujci postanejo – bratje in sestre, ko Velenje nima mej.

Dušan Dim - Ljubljana,
februar 2012

Opomba: besedilo je bilo napisano za slovesnost ob kulturnem prazniku 2012; vključeno kot izbor pogledov na velenjsko kulturno sceno